

Press och information

Europeiska unionens domstol
PRESSMEDDELANDE nr 151/2019
Luxemburg den 5 december 2019

Dom i de förenade målen C-708/17 EVN Bulgaria Toplofikatsia mot Nikolina Stefanova Dimitrova samt C-725/17 Toplofikatsia Sofia mot Mitko Simeonov Dimitrov

Unionsrätten utgör inte hinder för nationell lagstiftning som föreskriver att varje ägare till en lägenhet i en samägd fastighet är skyldig att bidra till kostnaderna för värmeenergiförbrukningen i fastighetens gemensamma utrymmen

I domen EVN Bulgaria Toplofikatsia (C-708/17 och C-725/17), meddelad den 5 december 2019, uttalar EU-domstolen sig om huruvida nationell lagstiftning om värmeenergileverans är att anse som förenlig med unionsrätten. EU-domstolen slår fast att direktiv 2011/83 om konsumenträttigheter¹ och direktiv 2005/29 om otillbörliga affärsmetoder² inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken ägarna till en lägenhet i ett samägt flerfamiljshus, som är anslutet till ett fjärrvärmesystem, är skyldiga att bidra till kostnaderna för värmeenergiförbrukningen i fastighetens gemensamma utrymmen och fjärrvärmecentral, trots att de inte personligen har begärt leverans av värme och inte använder den i sin lägenhet. EU-domstolen uttalar även, beträffande samma lagstiftning, att direktiv 2006/32³ och direktiv 2012/27⁴ om energieffektivitet inte utgör hinder för att fakturor som avser förbrukningen av värmeenergi ska upprättas för varje ägare av en lägenhet i den samägda fastigheten i proportion till lägenhetens uppvärmbara volym.

De nationella förfarandena handlar om två käromål där det yrkats att ägarna till lägenheter i samägda flerfamiljshus ska förpliktas att betala fakturor avseende värmeenergi som förbrukats i fjärrvärmecentralen och i de gemensamma utrymmena i dessa fastigheter, varpå dessa ägare bestritt betalningsskyldighet för fakturorna. De har gjort gällande att det visserligen är riktigt att deras fastighet är ansluten till fjärrvärmenätet enligt ett leveransavtal mellan samfälligheten och värmeenergileverantören. Icke desto mindre har de inte personligen samtyckt till att få värmeenergi levererad och de använder inte värmeenergi i sina egna lägenheter.

EU-domstolen tar först ställning till hur konsumentbegreppet i direktiv 2011/83⁵ ska tolkas. EU-domstolen slår därvid fast att de som äger eller är innehavare av en nyttjanderätt till en lägenhet i ett samägt flerfamiljshus som är anslutet till ett fjärrvärmenät utgör konsumenter i egenskap av värmeenergikunder, i den mån som dessa ägare eller nyttjanderättshavare är fysiska personer som handlar för ändamål som ligger utanför deras närings- eller yrkesverksamhet. Av detta följer att de avtal om fjärrvärmeleverans som är i fråga i de nationella målen ingår i kategorin avtal mellan näringsidkare och konsumenter, i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 2011/83.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 2011, s. 64), artikel 27.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktivet om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, 2005, s. 22), artikel 5.1 och 5.5.

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/32/EG av den 5 april 2006 om effektiv slutanvändning av energi och om energitjänster och om upphävande av rådets direktiv 93/76/EEG (EUT L 114, 2006, s. 64), artikel 13.2.

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU av den 25 oktober 2012 om energieffektivitet, om ändring av direktiven 2009/125/EG och 2010/30/EU och om upphävande av direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG (EUT L 315, 2012, s. 1), artikel 10.1.

⁵ Artikel 2.1 i direktiv 2011/83.

EU-domstolen preciserar därefter begreppet "leverans utan föregående beställning" i den mening som avses i artikel 27 i direktiv 2011/83. EU-domstolen anger i denna del att överföringen av värmeenergi till fjärrvärmecentralen och, följaktligen, till de gemensamma utrymmena i en samägd fastighet, vilken genomförts efter beslut av samfälligheten att ansluta fastigheten till fjärrvärmenätet, i enlighet med nationell rätt, inte anses utgöra leverans av fjärrvärme utan föregående beställning.

Slutligen uttalar EU-domstolen sig om faktureringsmetoden avseende värmeenergiförbrukning i samägda fastigheter. EU-domstolen påpekar således att enligt direktiv 2006/32⁶ ska medlemsstaterna så långt det är tekniskt möjligt se till att slutförbrukare av bland annat el och fjärrvärme har individuella mätare som med precision visar slutförbrukarens faktiska energiförbrukning. Det är enligt EU-domstolen svårt att föreställa sig hur fakturor som avser uppvärmning i samägda fastigheter, särskilt med avseende på fjärrvärmecentralen och de gemensamma utrymmena, helt ska kunna individualiseras i samägda flerfamiljshus, med tanke på att lägenheterna i en sådan fastighet inte är självständiga när det gäller uppvärmning eftersom värmen cirkulerar mellan uppvärmda utrymmen och utrymmen som inte värms upp i samma utsträckning eller inte alls. Mot denna bakgrund finner EU-domstolen att direktiv 2006/32 och direktiv 2012/27 – med hänsyn till det stora utrymme för skönsmässig bedömning som tillerkänns medlemsstaterna vad gäller beräkningsmetoden vid fakturering av värmeenergiförbrukning i samägda flerfamiljshus – inte utgör hinder för att beräkningsmetoden för värme som överförs från fjärrvärmesystemet i en sådan fastighet fördelar förbrukningen på lägenheterna i proportion till deras uppvärmbara volym.

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. EU-domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för EU-domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

⁶ Artikel 13.2 i direktiv 2006/32.